ello-toiduſt mitte wägga rohkeste, ja ommaſt heaſt abbikaſaſt ollen ka ilma. Kui ſedda mul olleks alles, ſiis teáksin ſelgeste, et annaksin ſedda lapſokeſt úhhe trui hoidmiſe alla. Mul on kúl úks muido auwáárt minnia; agga ſeſt et temma tánnmi ilma lapſeta on, ſiis ei tea weel mitte, mis emma temmaſt ſaab. Ommeti lodan ikka, et temmaſt ka ſelle wáetma lapſele abbiks ſaab. Tóttan núúd koio, ſelle asja pärraſt nou piddada.“ — Ni palio ehk ni wähhe, kui rahha olli minno kukrus, puistaſin ſelle weikeſſe laua peále, mis wodi ees ſeiſis, andſin wimiſt korda ſelle wanna innimeſſele kät, ja lätſin tedda iggawesſeks Jumalaga. Kui jálle ulutſa peál ollin, tundſin kúl monned pisſarad ſilmis, agga need kuiwaſid kohhe árra ſiis, kui hakkaſin teie peále mótlema.

Minnia ei annúd wanna mehhele mitte aega, temma jutto lóppetada, waid hilgawa ſilmadega astus temma tadi ette ja útles: Tadekenne, ma ſaan arro ſeſt, mis

ſinno móttes praego ligub. Sago ſinnule ſúddamelikko tánno ja Jummala ónnistamiſt ſelle kalli lada-kingi eeſt, mis olled minnule walmistanud. Jah, tahhan tóeste ſelle waeſe lapſe emmaks ſada. — Noor perremes, kel ei olnud ei polegi mitte ſedda halledat meelt, nenda kui naeſel, ehnatas nago árra nende ſannade pärraſt, mis naene olli rákinud, ja útles temma wasto: „Eks ſe ei olle úsna ſuur nou, mis ni jársko enneſele wóttad? Kas olled ka keik ſedda murret ja túlli targaste járrele arwanud, mis úhheſt woóraſt lapſeſt ſinno oſſaks ſaab? Eeks peab enneſele pitkemat aega wótma, enne kui ſedda hakkatakſe.“ — Se peále kostis naene jálle: „Agga, armas mees, kui ſe wanna leſknaene ehk núúd jubba ſurnud on, kas ſúnnib ſiis pitkemat aega enneſele wótta, enne kui ſedda hakkatakſe, mis ristiinnimeste meel ilma wibimatta meie peále panneb? Mis ſeſt wátimaſt waeſeſt lapſeſt peab ſama ſel ſeggatſel kórtſi kohhal, liati ſelſammal mól-

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk-29